

ЧАРЛС БУКОВСКИ ВЕЛИКИЯТ ПОЕТ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Отидох да го посетя. Той бе великият поет. Най-добрият поет-разказвач след Джефърс, все още ненавършил 70 и известен по целия свят. Двете му най-популярни книги вероятно бяха „Моята тъга е похубава от твоята, ха!“ и „Мъртвите блажено дъвчат дъвка“. Беше преподавал в много университети, бе печелил множество награди, включително и Нобелова. Бърнард Стахман.

Изкачих се по стълбището в Уай Ем Си Ей. Г-н Стахман живееше в стая 223. Почуках. — По дяволите, влизай! — изкрещя някой отвътре. Отворих и влязох. Бърнард Стахман бе в леглото си. Въздухът тежеше от миризмата на повръщано, на вино, урина, лайна и разлагаща се храна. Започна да ми се повдига. Изтичах до банята, повърнах, после се върнах в стаята.

— Г-н Стахман — казах аз, — защо не отворите прозореца?

— Добра идея. И не ми излизай с това „г-н Стахман“, по дяволите! Аз съм Барни.

Беше полупарализиран и след големи усилия успя да се измъкне от леглото и да се намести на стола до него. — А сега, дай да си поприказваме хубавичко — каза той. — Откога чакам за такова нещо.

До лакътя му, на една масичка, имаше половин кана с кърваво червено вино, в което плаваха цигарена пепел и умрели молци. Аз отместих очите си за миг встрани, после пак погледнах натам. Той беше долепил жадно каната до устата си, но повечето вино изтичаше навън и се разливаше по ризата и панталоните му. Бърнард Стахман върна каната на масичката. — Ето, точно от това имах нужда.

— Би трябвало да използваш чаша — казах аз. — Става по-лесно.

— Да, сигурно си прав. — Той се огледа. Наоколо имаше няколко мръсни чаши и аз се запитах коя от тях ще избере. Избра си най-близката. На дъното ѝ се бе спекло някакво трудно определимо жълто вещество. Нещо като остатъци от пиле със спагети. Той наля вино. После вдигна чашата и я изпразни наведнъж. — Да, така е много по-добре. Виждам, че си донесъл и фотокамерата си. Предполагам, че си дошъл да ми направиш снимки?

— Да — казах аз. Отидох да отворя прозореца за глътка свеж въздух. Бе валяло дни наред и въздухът навън наистина бе свеж и чист.

— Слушай — каза той. — От часове насам си мисля да се изпикая. Донеси ми някоя празна бутилка. — Празни бутилки имаше

много. Занесох му една. Панталонът му нямаше цип, а копчета, при това закопчано бе само най-долното, защото коремът му беше прекалено издут. Той се пресегна, извади пениса си и подпря главичката му на отвора на бутилката. В момента, в който започна да уринира, пенисът му се втвърди и се замята лудо наоколо, пръскайки пикня навсякъде — по ризата, по панталона, по лицето му и — невероятно или не — последната струя попадна право вътре в лявото му ухо.

— Отвратително е да си парализиран — каза той.

— Как се случи?

— Кое как се случи?

— Инцидентът с парализирането.

— Жена ми. Прегази ме с колата си.

— Как? Защо?

— Каза, че не можела да ме търпи повече.

Аз замълчах. Направих няколко снимки.

— Имам снимки на жена си. Искаш ли да видиш някои снимки на жена ми?

— Добре.

— Албумът е ей там. Отгоре на хладилника.

Аз отидох да го взема. Оказаха се снимки само на обувки с високи токчета и на стройни женски глезени, на женски крака, обути в найлонови чорапи с жартиери и на множество женски крака в чорапогачи. На някои от страниците бяха залепени изрезки от вестникарски реклами с цените на месото, като „Говежда вратна пържола, 90 цента за фунт“. Затворих албума.

— Когато се разведохме — каза той — тя ми даде тия. — Бърнард протегна ръка под възглавницата на леглото си и извади чифт дамски обувки с високи и тънки като игли токчета. Беше дал да ги бронзират. Постави ги на нощното шкафче. После отново си наля вино. — Спя с тези обувки — каза той. — Правя любов с тях и после ги измивам.

Аз изщраках няколко кадъра.

— Ти искаш снимка, така ли? Ами ето ти една хубава снимка. — Той разкопча единственото копче на панталона си. Отдолу нямаше бельо. Взе обувката и напъха токчето в ануса си. — Ето, тая снимка направи.

Аз я направих.

Беше му трудно да стои така полуизправен, но успя, като се подпря напред на ръба на масата.

— Ти продължаваш ли с писането, Барни?

— По дяволите, аз никога не преставам да пиша.

— А почитателите ти не ти ли досаждат, не прекъсват ли работата ти?

— О, по дяволите, понякога жените ме намират тук, обаче не се застояват за дълго.

— Книгите ти продават ли се?

— А, получавам царски чекове за тях.

— Какъв съвет би дал на младите писатели?

— Пийте, ебете се и пушете много цигари.

— А съветът ти към по-старите писатели?

— Ако още са живи, нямат нужда от съвети.

— Какъв е импулсът, който те подтиква да напишеш стихотворение?

— А тебе какъв импулс те подтиква да се изсереш?

— Какво мислиш за Рейгън и за безработицата?

— Не мисля за Рейгън и за безработицата. Всичко това ме отегчава. Точно както ме отегчават космическите кораби и Суперкупата.

— Какви са ти грижите тогава?

— Съвременните жени.

— Съвременните жени?

— Те не знаят как да се обличат. Обувките им са ужасни.

— Какво мислиш за движението им за еманципация?

— Веднага щом те заявят, че са готови да поемат работата в автомивките, да застанат зад ралото и плуга, да се втурнат да преследват ония двама вагабонти, дето току-що са обрали магазина, или да се заемат с почистването на градската канализация, или пък когато кажат, че са готови да подложат циците си под куршумите на бойното поле, аз съм готов да си остана вкъщи, да мия чиниите и да хленча, че ми е писнало да обирам праха по килима.

— Но не мислиш ли, че в исканията им има известна логика?

— Разбира се.

Стахман отново напълни чашата си. Дори когато пиеше от чаша, виното пак течеше по брадата му и надолу по ризата. Тялото му миришеше като тяло на човек, който не се е къпал с месеци. — Жена ми — каза той, — аз още съм влюбен в жена си. Подай ми оня телефон, ако обичаш. — Аз му го подадох. Той набра някакъв номер. — Клер? Ало, Клер? — После остави слушалката.

— Какво стана? — попитах аз.

— Обичайното. Тя ми затвори телефона. Слушай, дай да излезем оттук. Хайде да отидем на бар. Твърде дълго време стоях в тази стая. Трябва да изляза оттук.

— Но навън вали. Вали вече цяла седмица. Улиците са наводнени.

— Не ми пука. Искам да изляза. Тя сигурно се чука с някого точно в този момент. И сигурно го прави, както е с обувките си на високи токчета. Аз никога не й давах да си сваля обувките, когато го правеше с мен.

Помогнах на Бърнард Стахман да облече едно старо, кафяво палто. Всичките му копчета отпред липсваха. И цялото се бе втвърдило от мръсотия. Не приличаше на палто, купено за климата на Ел Ей^[1] — сигурно бе дошло от Чикаго или Денвър през 30-те.

Намерихме патериците му и слязохме мъчително надолу по стълбището на Уай Ем Си Ей. От един от джобовете на палтото си, Бърнард извади четвъртинка мискетово вино. Стигнахме някак до улицата и Бърнард ме убеди, че може да прекоси тротоара сам и да влезе в колата. Бях паркирал на известно разстояние от бордюра.

Когато се затичах, за да заобиколя колата и да отключа вратата от другата страна, чух внезапен вик и после плясък. Валеше, при това валеше силно. Затичах се обратно, но Бърнард вече беше паднал и то така, че се бе заклепил в канавката между бордюра и колата. Водата се носеше бурно покрай него, той седеше там, а тя буквално го заливаше, плискаше се край бедрата му, процеждаше се през плата на панталона му, а патериците му се блъскаха отгоре в присвитите му колене.

— Няма нищо — каза той. — Давай, качвай се в колата си и заминавай. Мен ме остави.

— О, по дяволите, Барни!

— Сериозно ти говоря. Карай. Остави ме. Жена ми не ме обича.

— Тя не ти е жена, Барни. Разведени сте.

— Това иди да го кажеш на морските офицери.

— Хайде, Барни, ще ти помогна да станеш.

— Не, не. Така ми е добре. Уверявам те. Ти просто си върви. Напий се без мен.

Аз го вдигнах, отворих колата и го сложих на предната седалка. Той беше много, много мокър. По пода се застичаха ручеи вода. После заобиколих от другата страна и седнах зад волана. Барни отвори бутилката с мискета, отпи една глътка, подаде и на мен. Отпих и аз. После запалих колата и потеглих, като затърсих с поглед през стъклото някакъв бар, в който евентуално бихме могли да влезем, без да започнем да повръщаме при вида и вонята на писоарите му.

[1] Ел Ей — (L.A.) Лос Анджелис. (Бел.пр.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.